

Ylläni on kaksoisompeleilla uumani jännitetty vaate. Valkoinen huntu on käännetty ylösalaisin kasvojeni eteen, suojaamaan kukkaherkkyyttäni. Tanssin ja laulan sinulle ikkunasi alla, se on tehtäväni ollut alusta asti. Yöllinen myrsky uuvutti minut, enkä jaksata tanssia enkä laulaa. Yritän nostaa huntujani maan tomusta, mutta en jaksata sitä tehdä. Valkoiset huntuni ovat likaisia ja väsyneitä. Näit minut ikkunasta. Varteni tueksi löit puukeppejä maahan ja kiedoit naruilla, mutta ei se mitään auttanut. Minulle ei jäänyt muuta vaihtoehtoa kuin sinnittely, mutta en millään jaksaisi. Varteni oli pehmentynyt ja vaatteeni likaantuneet. Seuraavana yönä myrsky vei laittamasi puukepit. Varteni oli mennyt poikki, eikä minua enää ollut. Näen kasvosi toiselta puolelta. Kasvosi ovat sameat, mutta tunnistan niiden piirteet. Itket minua ja katselet kuinka keltalehtien putoaminen vaihtuu keinuviin lumi hiutaleisiin. Osa kyynelistä putoaa multaan kukintoni yläpuolelle. On tullut kevät, etkä huomaa että olen ollut pengermällä kokoajan. Toiselta puolelta näen kaiken selkeästi. Pysähdyt ja katsot pengermää, joka on täynnä valkoisia pieniä puhtaita huntuja. Olen liljan kukka, laulan ja tanssin sinulle kauniisti.